

[Maisted]

statens underskud, og fordi vi ønsker at kunne nedsætte lønomkostningerne for vore betalingsbalanceerhverv, samtidig med at vi hæver den skattefrie bundgrænse. I modsætning til regeringens forslag vil en sådan politik sikre, at de lavestlønnede får størst glæde af de offentlige besparelser, samtidig med at vore virksomheder får reduceret deres omkostninger. Det vil give muligheder for en øget produktion og en overførsel af arbejdskraft fra den offentlige sektor til betalingsbalanceerhvervene. Vi finder altså, at det er nødvendigt, at man griber ind og overfører de offentligt ansatte og nedskærer den byrde, deres lønomkostninger udgør i dag for andre skatteydere.

Det er ikke alene nødvendigt med en anden struktur i samfundet på grund af behovet for skattelettelser. Det er den eneste farbare vej, hvis vi skal afvikle vor gæld, både den udenlandske og den indenlandske. Her svigter regeringen totalt. Regeringen øger både den udenlandske og den indenlandske gæld. Regeringen kan af gode grunde ikke sige, hvornår den opnår balance mellem indkomster og udgifter, så den kan begynde en afvikling af gælden. Regeringen kan heller ikke sige, hvor stor gælden vil være, før der kommer balance. Regeringen kan kun sige, at der i mange, mange år vil være ubalance i dansk økonomi. Det finder vi er for dårligt, er for svagt.

Det er letforståeligt, at den store og stadig voksende udenlandske gæld kommer til at koste en større og større andel af vor eksportproduktion i renter og afdrag. Vi får færre penge hjem til forbrug, vi bliver altså fattigere, og dermed bliver velfærdet i Danmark truet. Men det er åbenbart ikke klart, at de store indenlandske statslån har samme effekt. Det oftest fremførte hovedargument er, at det blot er penge, vi skylder hinanden. For det første er det de almindelige lønmodtagere, der kun har til dagen og vejen, der skylder pengene væk til dem, der har den fornødne kapital til at købe statspapirer. Så selv om det kun skulle være et fordelingsproblem, vil det på et eller andet tidspunkt betyde øgede skatter, som lønmodtagerne vil forsøge at vælte over på virksomhederne, der igen vil lade varepriserne stige. Så har vi inflation, og vi har lønspiralen. For det andet betyder den øgede indenlandske statsgæld, at udbuddet af statspapirer i forhold til antal købere vokser

så hurtigt, at kurserne på statspapirerne falder, og det betyder stigende renteniveau. Dette hænger dårligt sammen med regeringens politik.

Meningen med en stærk indkomspolitik skulle være, at virksomhederne fik et større overskud, og at de ville investere dette overskud i nye arbejdspladser og ny produktion. Regeringen forventer, at en voksende optimisme vil omsætte sig i stigende produktive investeringer. Jeg vil nu vove den påstand, at hvis en virksomhed eller en anden kapital ejer ikke får det samme afkast ved at investere i ny produktion, som han kan opnå ved at købe statspapirer, så vælger man – optimisme eller ej – at investere i statspapirer, der giver den høje forrentning. Det er derfor nødvendigt, at regeringen gennemfører store offentlige besparelser for at stoppe gældsætningen og give indkomstskattelettelser. Det er ikke alene fremskridtspolitik, det er den nødvendige og rigtige politik.

Jeg finder det også uanstændigt, at det er de velbærgede, der kan fastholde, at de dårligst lønnede skal straffes, fordi man f.eks. ikke vil skære tilstrækkeligt i finkulturen og ikke vil være med til at skære i u-landshjælpen – en hjælp, man finansierer ved at optage udenlandske lån fra andre lande. Det vil sige, at det ikke er noget, den danske befolkning har opsparet og giver som hjælp til u-landene; nej, det er lånte fjer, man her pynter sig med. Det går som sagt ud over dem, der har dårligst råd til det. Samtidig opretholder man en tilskudsordning til Grønland og til Færøerne, som vi finder helt uanstændigt. Man bruger altså skatteydermidler over en bred vifte i stedet for at bruge de lønmodtagerpenge, man kunne spare, til de lønmodtagere og pensionister, der har brug for skattelettelser.

Med hensyn til regeringens lovforslag kan jeg sige, at det er ikke fremskridtspartiets politik at gribe ind i dyrtidsreguleringen. Vi har en anden opfattelse af indkomspolitik. Vi har foreslået, at man opretholder en ærlig dyrtidsregulering, at man foretager en reduktion i lønomkostningerne på omkring 10 pct., og at man gennemfører offentlige besparelser og giver indkomstskattelettelser. Det, der selvfølgelig interesserer lønmodtagerne, er, hvor meget de får udbetalt, hvad der står nederst på deres lønningspose. Vi vil altså gerne være med til både at reducere de store